

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. arch. D. J.**, zastúpeného JUDr. V. Š., advokátkou so sídlom v B., proti žalovaným **1/ E. S., 2/ K. S., o uloženie povinnosti vybudovať oporný múr medzi pozemkami**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 10 C 487/2001, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 10. júna 2010, sp.zn. 9 Co 105/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a** .

Žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin rozsudkom z 23. augusta 2006, č.k. 10 C 487/2001-189 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalobcom 1/ a 2/ vybudovať oporný múr medzi pozemkami účastníkov, a to podľa nákresu, ktorý pripojil do spisu. Žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 127 ods. 1 a § 417 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď konštatoval, že žalobca v priebehu konania nepreukázal existenciu bezprostredne hroziacej škody. Pri posúdení tejto otázky vychádzal zo znaleckého posudku znalca Ing. J. N.z ktorého nepochybne vyplynulo, že škoda na pozemku žalobcu nehrozí, nakoľko sklon terénu nenasvedčuje tomu, že by dochádzalo k zosuvom a medzi opatrenia, ktorými by prípadná škoda na pozemku žalobcu mohla byť odvrátená, vybudovanie oporného múru v rozsahu, aký navrhoval žalobca, rozhodne nepatrí. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline uznesením z 27. decembra 2006, sp.zn. 23 Co 470/2006 odvolanie žalobcu ako oneskorene podané podľa § 218 ods. 1 písm. a) O.s.p. odmietol a žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 15. decembra 2009, sp.zn. 5 Cdo 133/2009 uznesenie Krajského súdu v Žiline uznesením z 27. decembra 2006, sp.zn. 23 Co 470/2006 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté vadou konania v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. Poukázal na skutočnosť, že nebolo mimo rozumných pochybností preukázané, že sa žalobca, ktorému bol doručovaný odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, zdržiaval v čase doručenia rozhodnutia súdu prvého stupňa v mieste doručenia.

Krajský súd v Žiline rozsudkom z 10. júna 2010, sp.zn. 9 Co 105/2010 rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil a žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Konštatoval, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď s prihliadnutím na ustanovenie § 417 ods. 2 Občianskeho zákonníka skúmal, či nečinnosťou žalovaných hrozí žalobcovi vznik škody a či sa jedná o tak vážne ohrozenie, kde je potrebné uložiť žalovaným 1/ a 2/ vykonať vhodné a primerané opatrenia na odvrátenie tejto škody. Mal za to, že v tomto smere súd prvého stupňa vykonal vo veci i dostatočné dokazovanie a vyvodil z neho správny záver. Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie vykonaného dokazovania a právne posúdenie veci, v tomto smere sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa. Ďalej konštatoval, že žalobca v priebehu prvostupňového i odvolacieho konania spochybňoval znalecký posudok Ing. J.N., znalca z odboru stavebníctva (oceňovanie nehnuteľností, poruchy stavieb, statika), ale okrem vlastných tvrdení nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by mohli vnieť pochybnosti do záverov znalca vyslovených v tomto znaleckom posudku. Mal za to, že otázka zosuvu pôdy (ktorá je predmetom tohto konania), je výlučne odbornou otázkou, a preto postup súdu prvého stupňa, keď na jej vyriešenie nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru statiky a poruchy stavieb, považoval za správny. Pokiaľ znalec vo svojom znaleckom posudku jednoznačne vyslovil záver, že znížením úrovne terénu vo dvore žalovaných 1/ a 2/ nie je ohrozená stabilita pozemku žalobcu, a teda ani nemožno hovoriť o bezprostredne hroziacej ujme, dospel k záveru, že neostávalo súdu prvého stupňa iné, než návrh žalobcu zamietnuť. Na záver dodal, že nakoľko žalobca ani v priebehu odvolacieho konania nepredložil súdu dôkaz (napr. znalecký posudok, resp. odborné vyjadrenie znalca), ktorý by spochybnil závery vyslovené v znaleckom posudku (nespokojnosť účastníka so závermi znaleckého posudku vypracovaného na žiadosť súdu ešte samé osebe nie sú dôvodom pre nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania), napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. O trovách konania rozhodol

s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. v spojitosti s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil z dôvodu, že znalecký posudok vypracovaný Ing. J. N., ktorý označil za „sfušovaný a neodborný“, nemohol byť základom pre rozhodnutie vo veci. Z uvedeného dôvodu požiadal o vypracovanie nového znaleckého posudku Ing. M. I., PhD., ktorý doručil na Okresný súd Martin 17. júna 2010. Namietal pritom, že okresný súd „nekonal ako koordinátor podľa O.s.p.“ s krajským súdom, hoci vedel o jeho novom súdnom znalcovi, v dôsledku čoho žalobca ani súdny znalec nemohli byť predvolaní na zasadnutie krajského súdu a súd „konal samostatne a za zatvorenými dverami o nás bez nás“. Ďalej namietal, že žalovaný nerešpektoval stavebné zákony pri výstavbe maštale a stodoly, vybudoval čiernu stavbu, čím mu spôsobil veľké škody na jeho pozemku, že „žalovaný v danej právnej veci vôbec nekoná v dôsledku toho, že Okresný súd Martin a Krajský súd v Žiline vôbec tiež nekonajú a podporujú žalovaného protiprávne, čo je absolútne nemožné.“ V dovolaní žiadal, aby spolu so žalovanými boli predvolaní na osobný výsluch na Okresný súd Bratislava II za účelom vysvetlenia skutočností uvádzaných v znaleckom posudku vypracovanom Ing. M.I., PhD. Namietal, že rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje odôvodnenie o „nelegálnej a protiprávnej realizácii výstavby maštale a stodoly o zastavanej ploche $F = 15 \text{ m} \times 6,0 \text{ m} = 90 \text{ m}^2$ žalovaným, v dôsledku danej skutočnosti vznikli veľké problémy s devastovaním môjho stavebného pozemku v šírke 3 m a dĺžke 20m po pravej strane rodinného domu na hranici spoločných stavebných pozemkov“. Uviedol, že trvá na podanej námietke zaujatosti voči predsedovi senátu JUDr. Jánovi Burikovi, ktorú už predtým vzniesol 4. marca 2010 a 19. apríla 2010 a žiadal, aby dovolací súd predsedu senátu vylúčil z prejednávania a rozhodovania veci na súde prvého stupňa a odvolacom súde. V následných podaniach zo 4. februára 2011 a 3. júna 2011 poukazoval na škody vznikajúce na jeho pozemku a dome v dôsledku dažďov, mrazu a snehu a zdôraznil potrebu vykonania výsluchu na Okresnom súde Bratislava II.

Žalovaní 1/ a 2/ sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd, ktorý v prejednávanej veci rozhodoval, nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil z procesných dôvodov (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na procesnú formu rozhodnutia odvolacieho súdu a spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania

vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Dovolateľ v danej veci namietal predovšetkým nedostatky týkajúce sa vykonávania dôkazov (to, že odvolací súd vo veci nevykonal žalobcom navrhnutý dôkaz – znalecký posudok vypracovaný Ing. M. I., PhD.) a taktiež nedostatky hodnotenia dôkazov, pričom znalecký posudok vypracovaný Ing. J. N. označil za „sfušovaný a neodborný“.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom, ide vtedy, ak súd v priebehu konania neumožnil účastníkovi vykonať práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i právnej stránke veci (§ 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 4, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.).

Pokiaľ dovolateľ namietal, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom tým, že nevykonal ním navrhnutý dôkaz, treba uviesť, že podľa ustálenej judikatúry platí, že takýto postup súdu nemožno zásadne považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Účastníci sú totiž povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov (§ 120 ods. 1 veta prvá a § 125 veta prvá O.s.p.). O tom, ktoré z navrhnutých dôkazov (ale aj z tých, ktoré navrhnuté neboli) budú vykonané, rozhoduje však súd. Z uvedeného je zrejmé, že Občiansky súdny poriadok účastníkovi konania priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnuť. Toto procesné oprávnenie dovolateľ v danej veci aj využil (nebolo mu odňaté). Právo navrhovať dôkazy, resp. právo vyjadrovať sa k vykonaným

dôkazom nemožno zamieňať s rozhodovaním súdu o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalobcu nie je postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (viď napr. aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999). Odvolací súd (ani okresný súd) preto svojim postupom dovolateľa nevytlúčili z realizácie žiadneho procesného práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Navyše z obsahu spisu dovolací súd zistil, že znalecký posudok č. 97/2010, ktorý žalobca v predmetnej veci nechal vypracovať znalcovi Ing. M.I., PhD., bol vyhotovený 31. mája 2010 a súdu prvého stupňa bol predložený 17. júna 2010, teda potom, ako už odvolací súd o odvolaní žalobcu rozhodol 10. júna 2010 bez nariadenia pojednávania.

Tvrdenie o neúplnosti vykonaného dokazovania, resp. že odvolací súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, predstavuje dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., t.j. že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Ani namietané nesprávne hodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (§ 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.). Tvrdenie dovolateľa o nedostatkoch dokazovania je teda neopodstatnené.

Dovolaateľ ďalej namieta, že odvolací súd „konal samostatne a za zatvorenými dverami, o nás bez nás“, čím zrejme namietal, že odvolací súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. (v znení účinnom od 15. októbra 2008), na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia odvolacieho pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v tomto znení, môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

V predmetnej veci je zrejmé, že odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa, teda mal za to, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a o veci aj správne rozhodol, súd prvého stupňa rozhodol v predmetnej veci na pojednávaní a nejde tu ani o verejný záujem, keďže nejde o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr. spory týkajúce sa územného celku sídliska a pod. Dohovor o ľudských právach a základných slobodách nevyžaduje a ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nemožno vysledovať, že by sa malo na všetkých súdnych inštanciách pojednávanie vykonávať verejne. Ak teda rozhodoval súd prvého stupňa, na pojednávaní odvolací súd v zásade nemusí nariadiť pojednávanie. Odvolací súd však vždy môže nariadiť pojednávanie, ak to považuje za potrebné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že odvolací súd postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ prejednal odvolanie proti rozhodnutiu prvostupňového súdu vo veci samej 10. júna 2010 bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Postup odvolacieho súdu nemal za následok odňatie možnosti žalobcu konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Nedošlo k znemožneniu realizácie jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Dovolaateľ poukazuje na tú skutočnosť, že za postup súdu odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, nie je možné považovať postup súdu v súlade s príslušnými procesnými ustanoveniami. Nedošlo preto k závadnému procesnému postupu súdu, ktorým by sa žalobcovi znemožnila realizácia

jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná námietka dovolateľa týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypořadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené

rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. (čoho sa žalobca v konaní domáhal, čo bolo predmetom odvolania žalobcu, ktoré skutočnosti mal za preukázané, z akých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil, ako vec právne posúdil, ako sa vysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu). Všetky námietky dovolateľa podľa názoru odvolacieho súdu sa týkajú nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, nie tak záveru, že odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil.

V dovolaní žalobca ďalej uvádza: „Trvám na požiadavke písomne podanej zo dňa 4. marca 2010 na Krajský súd Žilina, sp.zn. 5 Cdo 133/2009, ako aj na požiadavke písomne podanej zo dňa 19. apríla na Krajský súd Žilina, sp.zn. 9 Co 105/2010 ako námietku zaujatosti voči predsedovi senátu JUDr. Jánovi Burikovi, v zmysle § 15a, § 14 ods. 1 O.s.p. a po vynesení uznesenia zo dňa 27. decembra 2006 na Krajskom súde Žilina, pod sp.zn. 23 Co 470/2006 a konečne po tretí krát spracovaný rozsudok predsedom senátu JUDr. Jánom Burikom zo dňa 10. júna 2010 s jeho priet'ahmi som osobne prevzal až 18. novembra 2010, pod sp.zn. 9 Co 105/2010, no pri jeho vypracovaní musel totálne pochybiť na základe týchto reálnych skutočností žiadam, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky JUDr. Jána Burika vylúčil z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Krajskom súde v Žiline pod sp.zn. 9 Co 105/2010 a Okresného súdu Martin vedená pod sp.zn. 10 C 487/2001.“ Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca opätovne vznáša námietku zaujatosti.

Podľa § 14 ods. 1 O.s.p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Podľa § 15a ods. 4 O.s.p. na opakované námietky zaujatosti podané z toho istého dôvodu súd neprihliadne, ak už o nich rozhodol nadriadený súd; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci zohľadnil, že dovolateľ opakovane podáva námietku zaujatosti voči predsedovi senátu JUDr. Jánovi Burikovi z rovnakých dôvodov ako v predošlých podaniach. Vzhľadom na to, že o takejto námietke už bolo rozhodnuté vo veci Najvyšším súdom Slovenskej republiky uznesením z 19. mája 2010, sp.zn. 5 Nc 13/2010, dovolací súd na ňu v zmysle § 15a ods. 4 O.s.p. neprihliadol.

Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že žalobca namietal aj skutočnosť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobcu boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalobcom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešným žalovaným 1/ a 2/ vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaní 1/ a 2/ však nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy konania (§ 151 ods.1 O.s.p.), a preto im ich dovolací súd nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. februára 2012

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Dagmar Falbová